Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У. 11707/10 (2009)
17.02.2011. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у Београду, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судијским саветником Весном Чогурић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А. и Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., поднетом против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, 07 број 463-02-00324/04 од 03.08.2009. године, у предмету коришћење грађевинског земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 17.02.2011.године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове општинске управе Градске општине Врачар у Београду, бр. 46-46/2006 од 08.08.2008. године, којим је одбијен захтев А.А. и Б.Б., обоје из ..., као наследника по законском реду иза пок. В.В., бившег из ... и као претпостављених наследника по законском реду иза пок. Г.Г., бивше из ..., за утврђивања права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту у државној својини на кат. парц. ... КО ..., ... бр. ... (раније ...) у Београду.

У тужби поднетој дана 18.09.2009. године, Врховном суду Србије, заведеној под бројем У. 6617/09, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Тужиоци сматрају да констатација туженог органа да им је престало право коришћења на предметној кат. парц. ... КО ..., те да стога не могу да остваре своје право из чл. 84. Закона о планирању и изградњи, јер је корисник дела парцела општина Врачар и "Д.Д.", нема ни чињенично ни правно утемељење. Сматрају да се сада, када је коначно схваћено и утврђено из понуђених доказа, да је релевантно садашње стање, а не стање из времена национализације, пронађен нови modus operandi да би се ускратило право тужиоцима, јер наводно немају право коришћења. Наводе да су право коришћења имали преко свог правног претходника В.В., па постављају питање како им је право коришћења престало. Сматрају да је то круцијално питање на које тужени није дао одговор. Такође наводе да у решењу туженог органа од 19.06.2007. године на страни 2. стоји у одговору да "Д.Д." ... да експропријације није било и да је стање у односу на право коришћења непромењено. Предлажу да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су 01.01.2010. године на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09) и члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. Закона о уређењу судова.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку, у смислу одредбе члана одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) и испитујући законитост

оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), а који се примењује сходно одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09 од 29.12.2009. године), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд и налази да у поступку није било повреде процесних одредби, да је потпуно и правилно утврђено чињенично стање као и да је правилно примењено материјално право када је донето решење којим је одлучено као у диспозитиву истог. Наиме, према стању у списима и утврђеним чињеницама, другостепени орган је правилно извео другачији чињенични закључак у погледу разлога за правилност одлуке из диспозитива првостепеног решења јер је, посебно увидом у ЗКУЛ бр. ... КО ... и Уверење Другог општинског суда у Београду - земљишно књижног одељења РЗ 4451/04 од 16.07.2004. године, утврђено да је тужиоцима престало право коришћења на предметној парцели уписаној као друштвена својина, односно државна својина, те да је корисник дела парцеле општина Врачар и “Д.Д.”. Како је тужиоцима престало право коришћења то из тих разлога не могу остварити право из чл. 84. Закона о планирању и изградњи, а не из разлога на које се позива првостепени орган, да је предметна парцела у моменту национализације 08.04.1960. године представљала изграђено земљиште.

Обзиром на изнето, правилно је по оцени Управног суда поступио тужени орган када је применом чл. 84. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 47/03...39/09) донео одлуку као диспозитиву оспореног решења.

Суд је посебно ценио наводе тужбе који се односе на тврдњу тужиоца да су право коришћења имали преко свог претходника В.В., те да им је

нејасно како им је то право престало, као и навод да експропријације није било и да је стање у односу на право коришћења непромењено, али налази да су исти неосновани, обзиром да се из списа предмета јасно види ко је корисник предметне парцеле према упису у земљишне књиге, за који упис важи фикција апсолутне тачности. Према налажењу суда, правилност уписа у земљишне књиге не може се оспоравати у управном поступку.

Управни суд је остале наводе тужбе оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку оцене законитости оспореног решења, а који су иначе поновљени наводи жалбе, јер овим наводима тужиоци нису довели у сумњу утврђено чињенично стање, нити су навели околности или доказе који нису оцењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

На основу изнетог, налазећи да наводи тужбе не могу да доведу до другачијег одлучивања у погледу законитости оспореног решења, Управни суд је нашао да је решење правилно и на закону засновано и на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.02.2011. године, 17 У. 11707/10 (2009)

Записничар **Председник већа – судија**
Весна Чогурић,с.р. **Невена Милојчић,с.р.**

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Дејан Ђурић

ДР